

Arrest

nr. 122 556 van 15 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BORMANS loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 april 2013 het Rijk binnen en diende op 17 april 2013 een asielaanvraag in. Op 31 oktober 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een tamil geboren in Pallai, Kilinochchi district en opgegroeid in Eluthmadduwal, gelegen in Chavakachcheri, Jafna district. U bent in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. Doordat uw regio door het Sri Lankaanse leger tot 'High Security Zone' werd afgekondigd, diende jullie in 2000 naar Chunnakam (Jaffna district) te verhuizen. U had in Sri Lanka een zaak, Sathees Communication, die zich ondermeer bezig hield met de verkoop van minibusjes en personenvervoer. Op 11 augustus 2006 diende u een familie van Chunnakam naar Kilinochchi te vervoeren. Echter diezelfde dag kwam het tot gewapende confrontaties in de buurt van Muhamalai en werd de grenspost van Muhamalai afgesloten. Deze bleef hierna afgesloten, waardoor u niet meer terug kon keren naar uw familie in Jaffna. U diende noodgedwongen te verblijven in gebied dat onder controle viel van het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam; Tamiltijgers). U vond een onderkomen bij een familielid in Kandavalai (Kilinochchi district). Op 15 januari 2007 werd u evenwel onder dwang ingelijfd door het LTTE. U wordt door hen eerst naar een kamp in Waddaikkacchchi gebracht, waar u tot 26 januari 2007 moet verblijven. U werd vervolgens ondergebracht bij de gevechtsgroep Imran Pandiyan Padai Ani, waar u eerst gevechtstraining diende te volgen. U was gelegerd in de Kangaryan Kulam trainingsbasis. Na 15 dagen kreeg u evenwel malaria. Toen uw medische situatie verslechterde werd u op 7 maart 2007 overgebracht naar het ziekenhuis van Kilinochchi. Twee maanden verbleef u daar voor medische verzorging. Vanuit het ziekenhuis schreef u een brief naar uw familie in Jaffna. U schreef hierin ondermeer dat u onder dwang was ingelijfd in het LTTE en in het ziekenhuis verbleef. U onderschreef deze brief met uw eigen naam, LTTE Tijgeraam, en de naam van uw eenheid. Deze brief kwam evenwel in de handen van CID (Criminal Investigation Department). Hierdoor kreeg uw echtgenote, die achterbleven was in Jaffna, problemen met hen. Ze kreeg bezoek van CID die 2.5 miljoen roepies eiste. Hierbij werden tevens uw kinderen mishandeld. Nadat ze op 30 augustus 2007 andermaal waren langsgesproken, lichtte uw echtgenote haar jongere broer, Nadarasalingam Kemalan, in. Toen deze over dit incident klacht wou indienen bij de 'Human Rights Commission' werd hij bij het verlaten van zijn woning doodgeschoten. Dit gebeurde op 31 augustus 2007. Omdat u blijvend medisch diende opgevolgd te worden, werd u in mei 2007 door uw eenheid in het LTTE tewerkgesteld in een garage van uw eenheid in Kilinochchi-stad, waar u als monteur aan de slag ging. Op 10 september 2007 werd u overgeplaatst naar Viswamadhu waar u opnieuw als monteur aan het werk ging in een garage van uw gevechtseenheid. Vermoedelijk in december 2007 verhuisde uw echtgenote samen met uw moeder en uw twee minderjarige kinderen van Jaffna naar Colombo. Daar verblijven zij tot op heden. Op 28 december 2008 geraakte u gewond door een mortier toen u vanuit Viswamadhu een voertuig ging ophalen in het nabijgelegen Tharmapuram. Andermaal diende u gehospitaliseerd te worden. U werd eerst ondergebracht in het LTTE hospitaal te Udayarkaddu, om 5 dagen later voor het oprukkende leger overgeplaatst te worden naar een tijdelijk LTTE-hospitaal te Mattalan. Op deze laatste locatie werden enkel Tamiltijgers behandeld. Tot 20 april 2009 verbleef u in dit tijdelijk hospitaal te Mattalan. U gaf zich die dag over aan het regeringsleger. Via Puthukudiyiruppu en het ziekenhuis van Kilinochchi kwam u op 22 april terecht in Omanthai. Daar werd u door het regeringsleger ontmaskerd als Tamitijger, waarop u vervolgens werd meegenomen naar het legerkamp 'Joseph Camp' in Vavuniya. Daar verbleef u tot 30 mei 2009. Tijdens uw verblijf in dit legerkamp werd u ondervraagd over uw activiteiten in het LTTE. Hierbij werd u zwaar mishandeld. Via tussenkomst van een neef van uw echtgenote die voor de verkeerspolitie in Colombo werkt, kwam u na betaling van 1.000.000 miljoen roepies smeegeld aan CID vrij. Na uw vrijlating verbleef u gedurende 7,5 maanden of tot uw vertrek uit Sri Lanka in een huurwoning in Negombo. Op 14 januari 2010 verliet u Sri Lanka. Met een vals Sri Lankaans paspoort reisde u toen naar Maleisië, waar u 40 maanden verbleef. Het was pas in Maleisië dat u het contact met uw echtgenote en kinderen in Sri Lanka herstelde. Op 15 april 2013 verliet u Maleisië met een Maleisisch paspoort op naam van Ramachandran Kopal. U vloog toen vanuit Maleisië naar een voor u onbekend Europees land, van waaruit u over de weg verder reisde naar België. Op 16 april 2013 kwam u in België aan en de volgende dag diende u hier een asielaanvraag in. Ook in Colombo kende uw echtgenote problemen. Eerst vanaf juni 2009 met onbekende gewapende personen die langskwamen en naar u vroegen. Hiebij werd tevens geweld gebruikt tegen uw kinderen. Toen dit stopte, begon ze vanaf augustus 2012 oproepingsbrieven de politie te ontvangen. Op 6 maart 2013 werd zelfs een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een arrestatiebevel; twee oproepingsbevelen van de politie; de geboorteaktes van, uw echtgenote en kinderen; uw huwelijksakte; een kopie van uw identiteitskaart, een tijdelijk rijbewijsboekje; een familiekaart met -foto; een bief van de Grama Niladhari van Kandavalai; documenten die het gewelddadig overlijden van uw schoonbroer staven (oa krantenartikels; attest 'Human Rights Commission'en postmortem report); documenten die verband houden met uw bedrijf

Satheeh Communication; een scholingsattest; een medische attest uitgereikt in België en een visitekaartje van het hotel in Maleisië waar u onderweg naar België verbleef.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Sri Lanka naar België de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Sri Lanka en van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. U verklaarde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal vanuit Colombo naar Kuala Lumpur, Maleisië, te zijn gereisd, van waaruit u op 15 april 2013 met het vliegtuig verder reisde naar een onbekende bestemming op het Europese continent. Van daaruit reisde u over de weg verder naar België. U kon evenwel tijdens uw gehoor geen enkel detail geven over deze onbekende bestemming waarheen u met het vliegtuig zou gereisd zijn. Zo wist u niet op welk land, luchthaven of stad/regio u gevlogen hebt. De reisagent die u begeleidde tijdens deze reis zou u hierover ook nooit hebben ingelicht gehoorverslag CGVS, p. 9). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door de autoriteiten in de luchthavens van zowel Maleisië als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u Maleisië werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot niet alleen de gegevens in dit paspoort, maar ook uw reisroute en uw vermeende reisbedoelingen. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u niet het minste begin van bewijs kon aanbrengen van uw beweerde reisroute (vliegtuigticket, instapkaart, bagagesticker, etc.) van Maleisië naar België.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde in elementen aan te brengen die het Commissariaat-generaal ervan overtuigen dat u in de periode 2007-2009 actief was voor het LTTE. U verklaarde in die periode lid te zijn geweest van en gewerkt te hebben voor de eenheid Imran-Pandian Padi Ani (CGVS, p. 3 en 4). U werd gedwongen lid te worden van deze eenheid nadat u na de sluiting van de A9 grensweg op 11 augustus 2006 te Muhamalai in de Vanni-regio was komen vast te zitten (CGVS, p. 2 en 3). Vooreerst kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt worden bij dit door u beweerde noodgedwongen verblijf in de Vanni. Zo kunnen er allereerst ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het tijdstip (11 augustus 2006) van uw vertrek naar de Vanni. Uit de info waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt namelijk dat het op die datum opnieuw tot gevechten kwam tussen het LTTE en het SLA (Sri Lankan Army) rond de Elephant Pass, wat tevens gepaard ging met de sluiting door het SLA van de A9 grensweg ter hoogte van Muhamalai. Samen met de waterrellen te tur, Trincomalee, wordt deze gebeurtenis algemeen als het beginpunt van de laatste oorlog (Eelam IV) beschouwd. Dat u net op die datum en dit enkele uren voor het daadwerkelijk uitbreken van deze gevechten een familie naar Kilinochchi, gelegen in de Vanni, zou hebben moeten brengen is vooreerst wel heel toevallig te noemen (CGVS, p. 2). Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat die ganse dag van de elfde augustus 2006 militairen van het SLA te Muhamalai reeds verhinderden dat privévoertuigen over de A9 doorreisden vanuit Jaffna naar de Vanni. Enkel een paar NGO voertuigen en sommige bussen werden toegelaten verder te reizen. Dat u als private taxichauffeur die dag zou kunnen doorreizen zijn naar Kilinochchi, is in het licht van deze informatie weinig waarschijnlijk. Stel dat u toch zou hebben mogen doorreizen, dan moet u op zijn minst hebben bemerkt dat er iets ernstig op til was, temeer daar het SLA en het LTTE reeds enkele weken slag leverden met elkaar in de regio van Trincomalee. Dat u in deze situatie alsnog zou besloten hebben door te reizen naar Kilinochchi is op zich weinig geloofwaardig te noemen. Daarnaast kunnen tevens vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering na deze gebeurtenis vast zijn komen te zitten in de Vanni. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat er na deze datum op geregelde tijdstippen de mogelijkheid bestond voor burgers om vanuit de Vanni naar regeringsgebied in Vavuniya af te reizen, dit

via de SLA controlepost te Omanthai. Als taxichauffeur die de gewoonte had tussen regeringsgebied en LTTE-gebied te reizen, moet u derhalve in staat zijn geacht de Vanni te verlaten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet geloofwaardig hebt gemaakt op 15 januari 2007 gedwongen te zijn gerekruteerd door het LTTE om vervolgens tot 20 april 2009 dienst te hebben gedaan in de Imran-Pandian Padi Ani. Uw kennis van deze militaire eenheid van het LTTE bleek vooreerst ontoereikend. Zo bleek u niet te weten om wat voor eenheid het hier juist gaat. Uw verklaringen in dit verband waren zeer vaag en summier. U herhaaldelijk gevraagd wat voor eenheid dit was, geraakte u niet verder dan dat het hier om een gevechtsgroep van de landmacht van het LTTE (CGVS, p. 3). U gevraagd over de structuur van deze eenheid, geraakte u niet verder dan dat deze uit drie afdelingen bestond, namelijk één afdeling die bezig was aan de frontlinie, één afdeling van de garage en één afdeling voor de behandeling van gewonden (CGVS, p. 3, 10 en 11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat de Imran-Pandian eenheid een speciale eenheid van het LTTE betreft, die opgericht werd om te waken over de persoonlijke veiligheid van de leider van het LTTE, Velupillai Prabhakaran, een taak waar ze zich tot de laatste dag van de oorlog gekwijt hebben. U bleek hiervan geen enkele notie te hebben (CGVS, p. 11). Evenmin bleek u te weten dat Gaddafi, alias Viduthalai alias Amuthan één van de belangrijkste commandanten van deze eenheid was. U bleek weliswaar van deze persoon gehoord te hebben, maar bleek niet te weten dat hij tot uw eenheid heeft behoord (CGVS, p. 12 en 13). Verwacht mag worden dat u hier meer kennis ter zake hebt. Dat een dergelijke gespecialiseerde eenheid over een eigen afdeling garage zou beschikt hebben, overtuigt evenmin. Ofschoon u bovendien stelde meer dan anderhalf jaar in Viswamadhu verbleven en gewerkt te hebben, bleek u niet in staat namen te geven van legerbasis van het LTTE in de omgeving van Viswamadhu. Dat u deze niet zou kennen omdat u uw garage daar niet mocht verlaten, overtuigt geenszins (CGVS, p. 10). Dat u overigens tot 20 april 2009 in de Vanni zou verbleven hebben, wordt tevens door een aantal vaststellingen ondermijnd. Zo bleek u niet in staat de slag om Aanadapuram in de tijd te situeren. U kon zelfs niet aangeven of deze voor of na uw overgave op 20 april 2009 plaatsvond. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de slag om Aanadapuram plaatsvond van 30 maart 2009 tot 5 april 2009. Deze slag bleek beslissend voor de oorlog. Het LTTE leed er zo grote verliezen dat het hierna militair uitgeschakeld was. Hierna slaagden ze er niet in militair nog veel weerwerk te bieden. Voorts bleek u evenmin goed op de hoogte van de activiteiten van het internationale rode kruis (ICRC) in uw regio van verblijf tijdens de laatste maanden van de oorlog. Deze brachten vanaf februari 2009 duizenden gewonde burgers per schip vanuit de 'veilige zone' in de Vanni naar regeringsgebied, waar ze verdere medische behandeling genoten. Dat u als gewonde, verblijvend in een hospitaal in Mattalan, hiervan weinig tot geen notie heeft, stemt tevens tot nadenken.

Op deze wijze komt uw vluchtrelaas volledig op de helling te staan, aangezien u stelde dat uw problemen met de autoriteiten, meerbepaald het leger en CID, ingegeven waren door uw activiteiten voor het LTTE.

Dat geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten in Sri Lanka komen overigens door nog een aantal andere vaststellingen ernstig in het gedrang.

Zo kan hier gewezen worden op enkele ernstige ongeloofwaardige elementen in uw relaas over uw detentie van 22 april tot 30 mei 2009 in het legerkamp Joseph Camp in Vavuniya. Hoewel u aangaf tijdens uw verblijf daar langere periodes vastgehouden te zijn in ruimtes met andere Tijgers, bleek u van geen van deze personen de identiteit te kennen (CGVS, p. 15). Dit stemt uiteraard tot nadenken. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat jullie als gevangenen nooit met elkaar mochten praten van jullie bewakers, overtuigt niet (CGVS, p. 15). Bevreedend is tevens dat u toen een zonder enig aanhoudingsbevel (detention order) vastgehouden werd. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat de Sri Lankaanse autoriteiten over een uitgebreid bevoegdheidskader beschikten om tijdens en na de oorlog op te treden tegen voormalige LTTE-leden. Het betreft hier de Emergency Regulations en de Prevention of Terrorism Act. Deze voorzagen in de mogelijkheid om verdachten van terroristische activiteiten voor langere duur (tot 18 maanden of langer) vast te houden zonder formele beschuldiging. De afgifte van een aanhoudingsbevel volstond om hen onder deze wetgeving vast te houden. Hiervan werd dan ook veelvuldig gebruik gemaakt. Aangehouden personen werden vastgehouden in rehabilitatie- of andere detentiecentra in het land, waar zij bovendien vaak blootgesteld waren aan allerlei folterpraktijken. Dat van deze noodwetgeving en -regeling (ER

en PTA) bij u geen gebruik werd gemaakt stemt op zich tot nadenken. Tot slot kunnen hier ook vraagtekens geplaatst worden bij uw vrijlating eind mei 2009. In het licht van het hardhandig optreden van de Sri Lankaanse in 2009 naar voormalige LTTE-leden toe (deels ingegeven door de vrees dat het LTTE opnieuw actief zou worden en deels ingegeven door wraakgevoelens die voortvloeiden uit het gewelddadig optreden van het LTTE tijdens het jarenlang aanlepende gewapend conflict in Sri Lanka), is het op zich immers weinig geloofwaardig dat u, die er door de autoriteiten van verdacht werd lid te zijn van een speciale eenheid van het LTTE, nog geen twee weken na het einde van de oorlog via omkoping van leden van CID zou zijn kunnen vrijkomen.

Voorts hecht het Commissariaat-generaal evenmin geloof aan uw bewering dat door uw gedwongen LTTE-lidmaatschap uw echtgenote en uw schoonbroer problemen zouden gekend hebben met de autoriteiten (CID/leger) in Jaffna. Het mag vooreerst ten zeerste verbazen dat in 2007 - nota bene na het uitbreken van de laatste oorlog (Eelam IV) - vanuit de door het LTTE gecontroleerde Vanni-regio een brief van u zou zijn kunnen worden verstuurd naar regeringsgebied waarbij niet enkel uw Tjigernaam, maar ook de naam van uw eenheid en uw verblijfsadres als afzender vermeld stond. Dit is op zich reeds weinig geloofwaardig (CGVS, p. 14). In het licht van voorgaande is het voorts ook bevreemdend dat de autoriteiten in Jaffna eind 2007 aan de echtgenote en moeder van een gekend LTTE-lid een uitreisvergunning voor Colombo zouden hebben afgeleverd (CGVS, p. 7). Wat de door u aangehaalde moord op uw schoonbroer betreft en de door u in dit verband neergelegde documenten kan hier nog worden opgemerkt dat het gewelddadig overlijden van uw schoonbroer in 2007 op zich niet door ons in twijfel getrokken wordt. Nergens uit de door u in dit verband neergelegde documenten blijkt evenwel dat zijn overlijden verband zou houden met uw persoon. U kan geen causaal verband aantonen. Dit gegeven vermag dan ook niet uw asielrelaas te adstrueren.

U wist tot slot het Commissariaat-generaal ook niet te overtuigen van het feit dat u na uw vertrek uit Sir Lanka nog zou gezocht worden door de autoriteiten. U slaagde over de problemen in dit verband van uw echtgenote in Colombo en de door u in dit verband neergelegde juridische documenten (2 oproepingsbrieven van de politie en één arrestatiebevel) ten overstaan van de Belgische asielinstanties geen concreet en overtuigend verhaal te vertellen. Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de het tijdstip van opmaak van deze juridische documenten. Het is namelijk opvallend dat de Sri Lankaanse autoriteiten plots in 2012 via juridische weg interesse in u begonnen te tonen, terwijl u reeds sinds januari 2010 weg bent uit het land. Bovendien gaf u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat deze twee oproepingsbrieven tegen u werden uitgevaardigd, waarna er, omdat u niet was ingegaan op deze twee oproepingen, een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, terwijl slechts één van deze twee oproepingsbrieven aan u blijkt gericht te zijn (CGVS, p. 8). De tweede oproepingsbrief van 10 september 2012 is immers aan uw echtgenote gericht. U bleek hiervan niet op de hoogte (CGVS, p. 8, 16 tem 18). U gevraagd wat er juist in de tweede oproepingsbrief vermeld staat, gaf u te kennen de inhoud van deze convocatiebrieven niet te kennen. U kan immers geen Singhalees lezen (CGVS, p. 18). Deze uitleg overtuigt niet. Als persoon en asielzoeker die documenten voorlegt kan redelijkerwijze verwacht worden dat u de inhoud van deze documenten kent. Gezien u bovendien een vertaling van dit document naar het Engels liet maken, mag des te meer verwacht worden dat u de inhoud van deze tweede convocatiebrieven kent. U vervolgens gevraagd waarom deze convocatiebrieven naar uw echtgenote werd gericht, bleef u tevens een antwoord schuldig (CGVS, p. 18). Het is tevens opvallend dat u evenmin wist hoeveel oproepingsbrieven van de politie er in totaal naar u werden verstuurd. Uw uitleg dat u dit niet weet, omdat u niet in Sri Lanka was, overtuigt evenmin (CGVS, p. 16). Verwacht mag immers worden dat u uit interesse voor uw zaak hiernaar geïnformeerd hebt. De waarde van de door u neergelegde documenten wordt tot slot nog verder ondermijnd door de vaststelling dat uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat frauduleuze juridische documenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Sri Lanka.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ook nu geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om

het hoog aantal 'IDP's' (*Internally Displaced Persons*, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn *Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka* d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR *Eligibility Guidelines* voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waar naar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar *Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer"*, voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

Overige documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. Het Commissariaat-generaal trekt uw identiteit, uw gezinssamenstelling, uw verblijf, uw opleidingsniveau en uw beroepsactiviteiten in het verleden in Sri Lanka ook niet in twijfel. Wat het door u neergelegde medisch attest betreft dat ondermeer littekens op uw lichaam beschrijft, dient nog te worden opgemerkt te worden dat dit attest geen sluitend antwoord biedt over de feitelijke omstandigheden en tijdstip waarin u deze verwondingen hebt opgelopen. Welke ervaringen hebben geleid tot deze littekens is niet aangetoond. Tot slot wordt dit document ook niet ondersteund door een coherent en geloofwaardig asielrelaas. De beperkte aanwezigheid van littekens op uw lichaam - het door u neergelegde attest heeft het over slechts drie littekens, waarvan één kleine en twee grotere - is op zich overigens ook onvoldoende opdat er bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan het door u neergelege attest van de Grama Nalidhari van Kandavalai kan om dezelfde reden geen bewijswaarde gehecht worden. Ook dit wordt niet ondersteund door een geloofwaardig asielrelaas. Documenten hebben immers slechts een bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift "*Rapporten Human Rights Watch, Krantenartikel uit de Telegraaf, Medisch verslag dd. 13.06.2013, Attest i.v.m. overlijden neef van verzoeker, Oproepingsbrieven politie, Arrestatiebevel, Derdeverklaring en Varia (krantenartikels, samenstelling gezin van verzoeker,...)*".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM en van artikel 10 van het EG-Verdrag. Verzoeker haalt tevens diverse rechtsleer en rechtspraak aan.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5. De Raad wijst op de vaste rechtspraak bij de Raad van State dat stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Daar waar verzoeker de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag aanvoert, wordt geen (voldoende) duidelijke omschrijving gegeven van de wijze waarop de verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Overigens ziet de Raad hoegenaamd niet in hoe artikel 10 van het EG Verdrag (lees EU Verdrag) zou zijn geschonden daar dit beginsel de loyaliteitsverplichting van EU lidstaten voorschrijft.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende

feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn LTTE profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ondergrondigheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoeker gaat er verder ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Daarenboven blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “*verkrijgen van juridische documenten – corruptie*” (cl2010-016w) dat corruptie wijd verspreid is in Sri Lanka en dat omkoping zich in vrijwel alle geledingen van de overheidsadministratie voordoet. Indien verder uit een bij het administratief dossier gevoegde vertaling van twee kleine krantenartikeltjes kan blijken dat iemand met de naam van verzoeker als schoonboer wordt genoemd en iemand met de naam van de vrouw van verzoeker als zus van de overleden N. K., dan wijzigt dit niets aan de beoordeling van het asielaanvraag. Immers kan niet blijken dat het gewelddadige overlijden van N.K. (zie het neergelegd *Post-mortem Report*) verband houdt met de door verzoeker aangehaalde asielfeiten, temeer de vrouw van verzoeker verklaarde dat haar broer “*was shot killed by unidentified gunmen for reasons so far not known to us*” (bij het verzoekschrift gevoegde verklaringen van K. S., niet gedateerd).

3.3.1. Verder is een document slechts één element in het asielaanvraag en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn, *quod non* gezien verzoekers ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag. De Raad stelt dan ook vast dat de overige aangevoerde documenten (medisch attest, arrestatiebevel, oproepingsbrieven, verklaring) correct en omstandig gemotiveerd werden door de commissaris-generaal, waarbij hij deze motieven bijtreedt. In zover verzoeker nog een faxkopie van een verklaring van zijn vrouw toevoegt, is dit een familiale getuigenis die enkel een zeer relatieve waarde geniet en die geenszins vermag de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Dat deze verklaring voor echt verklaard wordt door een advocaat of door een “*JP (all island)*”, vermag evenmin dit stuk te objectiveren gezien de advocaat of de persoon met onduidelijke functie enkel kan vaststellen wat de vrouw van verzoeker verklaarde doch niet bevoegd is om dergelijke uitspraken te authenticeren. Ter terechtzitting toont verzoekende partij bijkomende stukken (twee attesten van een advocaat uit Sri Lanka en een aantal internetartikels). Verwerende partij wijst op artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet en meent dat de stukken niet van aard zijn de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen en de attesten van de advocaat bovendien een gesolliciteerd karakter vertonen. Verzoekende partij beslist daarom deze stukken niet neer te leggen zodat hij de bewijswaarde ervan zelf niet overtuigend vindt.

3.4. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene mensenrechtenrapporten en internetartikelen (Human Rights Watch, de Telegraaf, andere kranten- en internetartikelen) dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.5. Daar waar verzoeker nog meent dat hij *“een zakenman is, hij een autoverhuurbedrijf + een winkel/telefoonbedrijf heeft in Sri Lanka, en hij er bijgevolg aldus goed kan leven, er voor verzoeker geen enkele reden is om te vluchten uit Sri Lanka en zijn gezin achter te laten, buiten het feit dat hij angst heeft en zijn leven er in gevaar is”*, merkt de Raad op dat dergelijke bewering – voor zover nog accuraat – geen bewijs is voor de aanwezigheid en gegrondheid van de voorgehouden vrees en evenzeer andere vertrekmotieven denkbaar zijn.

3.6. De door de commissaris-generaal correct weergegeven talrijke ongeloofwaardigheden, tegenstrijdigheden, onwetendheden en inconsistenties in het kader van de objectieve informatie, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven kan er nog op gewezen worden dat redelijk is te verwachten van de eigenaar van een transportbedrijf dat hij bekend is met de moeilijkheden op de weg naar het Noorden van Sri Lanka. Dat verzoeker ernstige lacunes vertoont in deze kennis (waaronder 11 augustus 2006) en hij niet bekend is met de moeilijke communicatie met Noordelijk Sri Lanka (waaronder de post), kan zijn verblijf en zijn bewering zaken te doen in het ganse land, slechts ondergraven. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

3.7. Verzoeker brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht en het formuleren van bouteweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.8. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.9. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde *Subject Related Briefing “Sri Lanka” – “Risico bij terugkeer”*, van 21 maart 2013, blijkt voorts dat de organisaties die beweren gevallen van foltering op terugkeerders te kennen, met uitzondering van Human Rights Watch en Amnesty International, hetzij organisaties zijn die lobbywerk verrichten voor de Tamils in Sri Lanka, hetzij organisaties zijn die in het bijzonder opkomen voor de kansen van asielzoekers in het Westen. De rapporten over foltering op terugkeerders na de oorlog geven bovendien geen zicht op de essentiële elementen noodzakelijk of nuttig bij de beoordeling van de nood aan asiel, onder meer inzake de identiteit van de slachtoffers, de reden en/of wettelijk kader van de foltering, de omstandigheden van de foltering, de wijze van vrijlating, de reisweg terug naar het Verenigd Koninkrijk en eventuele documenten van de betrokkenen. Uit de aangebrachte informatie blijkt bovendien dat CEDOCA de Freedom For Torture Foundation en Human Rights Watch heeft gevraagd om deze elementen (eventueel off the record), maar deze organisaties hebben dergelijke informatie over hun “cases” tot op heden niet gedeeld. Bijgevolg is het niet mogelijk om uit de geanalyseerde mensenrechtenrapporten te concluderen dat louter een asielaanvraag of een verblijf in het Westen, de negatieve belangstelling van de autoriteiten kan wekken of leiden tot een arrestatie bij de terugkeer.

3.10. Indien uit alle geanalyseerde informatie aldus wel kan blijken dat afgewezen asielzoekers en Tamil-terugkeerders bij een terugkeer grondig gescreend worden op de luchthaven en mogelijk ondervraagd kunnen worden, dan kan hieruit op zich geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Bovendien dient er eveneens op gewezen te worden dat verschillende andere onafhankelijke en betrouwbare bronnen die de mensenrechtensituatie in Sri Lanka van nabij opvolgen, geen weet hadden van Sri Lankanen die in de loop van de laatste jaren na hun terugkeer hierdoor gefolterd zouden geweest zijn. Wel is er sprake van corruptie en stelt Human Rights Watch (HRW) dat alle onderzochte slachtoffers van arrestatie aan de grens zich via familieleden dienden en wisten vrij te kopen uit hun detentie.

3.11. Aangaande de uitspraak van 28 februari 2013 van de Britse High Court stelt de SRB dat er een algemene stop van terugleidingen van Tamils naar Sri Lanka werd bevolen, doch dat deze verordening zou gebaseerd zijn op de vaststelling dat het ongepast zou zijn om Tamil terug te leiden terwijl de *Upper Tribunal (Immigration and asylum chamber)* een nieuwe "*Country Guidance Case*" beslecht. Daargelaten dat deze uitspraak geen precedentwerking geniet in België, werd intussen op 3 juli 2013 de zaak Sri Lanka CG [2013] UKUT 319 (IAC) uitgesproken en bevestigt deze *Updated Country Guidance case: GJ and Others (post-civil war: returnees)* het hogervermeld standpunt.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.13. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.14. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK